

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **S.A.**
státní příslušnost Kosovo
toho času Pobytové středisko Havířov
sídlem Na Kopci 269/5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá

zastoupeného advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2019, č. j. OAM-229/VL-VL14-VL16-2019, ve věci mezinárodní ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 19. 6. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2019, č. j. OAM-229/VL-VL14-VL16-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku udělení humanitárního azylu vzhledem k opomenutí vyhodnocení kritéria dlouhodobosti pobytu žalobce na území ČR. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí zabýval otázkou, zda jsou v případě žalobce dány důvody udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, avšak podle žalobce nedostatečně. Poukázal na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013-18. Zdůraznil, že ačkoliv rozhodnutí o udělení či neudělení humanitárního azylu podléhá pouze velmi omezenému soudnímu přezkumu, nemůže napadené rozhodnutí z hlediska citované judikatury obstát. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl, že do ČR přicestoval již před 30 lety a že od té doby zde prakticky nepřetržitě přebývá. Žalovaný se však nevěnoval vyhodnocení otázky dlouhodobého pobytu žalobce při úvahách o udělení humanitárního azylu. Naprosté opomenutí jakékoliv úvahy zahrnující právě uvedené kritérium představuje zřetelné zneužití správního uvážení.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Má za to, že úvahy týkající se neudělení humanitárního azylu dostatečně rozvedl, zhodnotil všechny skutečnosti, přičemž jeho úvahy nejvíce známkou libovůle a ze správního spisu neplyne ani porušení procesních předpisů. O humanitární azyl nelze žádat, není na něj právní nárok. Zdůraznil, že samotný dlouhodobý pobyt na území ČR a rodinné vazby nepředstavuje důvod pro udělení azylu (odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 Azs 78/2017-30).

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, Odboru cizinecké policie KŘP JMK ze dne 4. 4. 2018 uděleno správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území ČR v délce 1 roku. Na základě tohoto rozhodnutí byl veden v evidenci nežádoucích osob od 19. 4. 2018 do 4. 6. 2019, a to s ohledem na stanovenou dobu vycestování, která mu byla původně stanovena do 2. 6. 2018. Poté, co byl dne 5. 4. 2019 kontrolován hlídkou PČR, kdy nepředložil žádný doklad totožnosti, byl žalobce rozhodnutím PČR ze dne 8. 4. 2019 zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Téhož dne bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území ČR v délce 3 let. Dne 11. 4. 2019 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty žádost o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti poskytl žalobce informace o své osobě a o důvodech žádosti, a to

také v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, že do bývalého Československa přicestoval v roce 1986 jako turista, v roce 1989 se mu zde narodila dcera a pobýval zde nepřetržitě až do roku 2001. Následně odjel na 3 roky do Kosova a vrátil se v roce 2004 a od té doby je zde. Stal se z něj v průběhu času bezdomovec, se svými dcerami se nestýká. Poslední kontakt byl před 15, resp. 4 lety. O azyl požádal, neboť zde již dlouho žije, byl tady s manželkou, ale rozvedli se. Je zde zvyklý, do roku 2014 měl trvalý pobyt. Neměl dostatek prostředků na cestu do Vídně na kosovskou ambasádu. Ve vlasti neměl potíže se státními orgány.

5. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace v Kosovu ledna 2018 a hodnocení Kosova jako bezpečné země původu z října 2018. Dne 27. 5. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nenavrhoval, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
6. Následně dne 28. 5. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je snaha legalizovat si pobyt v ČR, když zde žije již od roku 2004. Žalovaný neshledal naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu, když žalobce neuvedl žádné konkrétní relevantní informace. Žalovaný neshledal ani důvod k udělení doplňkové ochrany. K žalobcově zjevné snaze o legalizaci pobytu uvedl s odkazem na judikaturu správních soudů, že azylové řízení není prostředkem legalizace pobytu na území ČR. Zdůraznil, že žalobce měl svou situaci řešit jinou zákonnou cestou dle zákona o pobytu cizinců. Poukázal také na to, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až v roce 2019 ve snaze vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění. Žalovaný dále posuzoval také otázku udělení humanitárního azylu. Uvedl, že se zabýval žalobcovou rodinnou, sociální a ekonomickou situací a přihlédl také k jeho věku i zdravotnímu stavu a dospěl k závěru, že z průběhu správního řízení nevyplynul žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro jeho udělení. Uzavřel, že žalobce je dospělou zcela zdravou osobou schopnou zajistit si obživu prací. Pokud jde o rodinnou situaci, kdy na území ČR žijí žalobcovy dospělé dcery, se kterými se mnoho let nestýká, ani tato skutečnost nezakládá důvod pro udělení humanitárního azylu. S odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 553/06 ze dne 30. 1. 2007 neshledal existenci skutečností vedoucích k závěru o naplnění podmínek udělení humanitárního azylu.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kosovu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

9. Žalobce uplatnil v žalobě v zásadě pouze jediný žalobní bod, a to že žalovaný se nevěnoval vyhodnocení otázky dlouhodobého pobytu žalobce při úvahách o udělení humanitárního azylu. Tato námitka však podle krajského soudu není důvodná. Předně je třeba vycházet z toho, že, jak vyplývá z dlouhodobé, bohaté a konstantní judikatury správních soudů, udělení azylu z humanitárních důvodů je vázáno na správní uvážení a žadatel na ně nemá nárok. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí posuzuje pouze to, zda uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem; nemůže však - jsou-li tyto předpoklady splněny - vytýkat správnímu orgánu, že svého práva udělit humanitární azyl neužil (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43, č. j. 5 Azs 196/2005-48 ze dne 7. 12. 2005, č. j. 8 Azs 195/2005-66 ze dne 17. 2. 2006 a další).
10. V rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48 Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“*.
11. Z napadeného rozhodnutí přitom jednoznačně vyplývá, jaké skutečnosti považoval žalovaný za podstatné při úvahách o (ne)udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu – posuzoval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a přihlédl také k jeho věku i zdravotnímu stavu. Je tedy zcela zřejmý výběr podstatných posuzovaných skutečností zvolených žalovaným pro potřeby správního uvážení ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovanému nelze v tomto smyslu vytýkat, že do okruhu podstatných skutečností nezahrnul také skutečnosti další - v projednávané věci otázku dlouhodobého pobytu žalobce na zemi ČR, pokud tato skutečnost sama o sobě nepředstavuje tak významnou okolnost hodnou zvláštního zřetele, že její opomenutí by bylo možno považovat za vybočení ze zákonných mezí správního uvážení. Nadto, žalovaný se, byť na jiném místě napadeného rozhodnutí a v souvislosti s posuzováním podmínek pro udělení azylu z odlišných důvodů, zabýval také otázkou dlouhodobého pobytu žalobce coby důvodu pro udělení mezinárodní ochrany a uzavřel, že žalobce měl využít k zajištění dalšího legálního pobytu nástrojů zákona o pobytu cizinců. S tímto posouzením se přitom krajský soud zcela ztotožňuje. Z výpovědi samotného žalobce vyplývá, že k zajištění řádných dokladů totožnosti mu chyběly finanční prostředky, tedy nebyla tvrzena žádná objektivní pro žalobce nepřekročitelná překážka, která by žalobci zabraňovala v možnosti zajištění legálního pobytu jinou cestou než žádostí o udělení mezinárodní ochrany.
12. Krajský soud má za to, že žalovaný se zcela správně a podrobně vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi a z hlediska žalobní námitky se všemi skutečnostmi, které mohly mít vliv na rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů, přičemž podle přesvědčení krajského soudu jsou úvahy žalovaného v tomto směru zcela logické, přezkoumatelné a nevybočující ze zákonných mezí.

13. Optikou uvedené judikatury lze souhlasit s právním posouzením žádosti žalobce, tedy, že žalobcem uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany. Lze také přisvědčit žalovanému, pokud jako okolnost v neprospěch žalobce zohlednil, že o mezinárodní ochranu požádal až v návaznosti na zajištění za účelem správního vyhoštění. Za situace, kdy žalobce ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítal nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné.

Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. dubna 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce